van je te vragen... Maar ik heb in elk geval spijt gehad over wat ik gedaan heb.... Als het *jou* onmogelijk is om te vergeten, doe me dan een pleizier en breng het *mij* niet telkens in herinnering. *Wat* bereik je er mee te tobben over iets, waar niets meer aan te veranderen kan zijn?...."

Ze antwoordde hem niet direct. Hij bleef haar een oogenblik aanzien en wendde zich toen naar de deur.

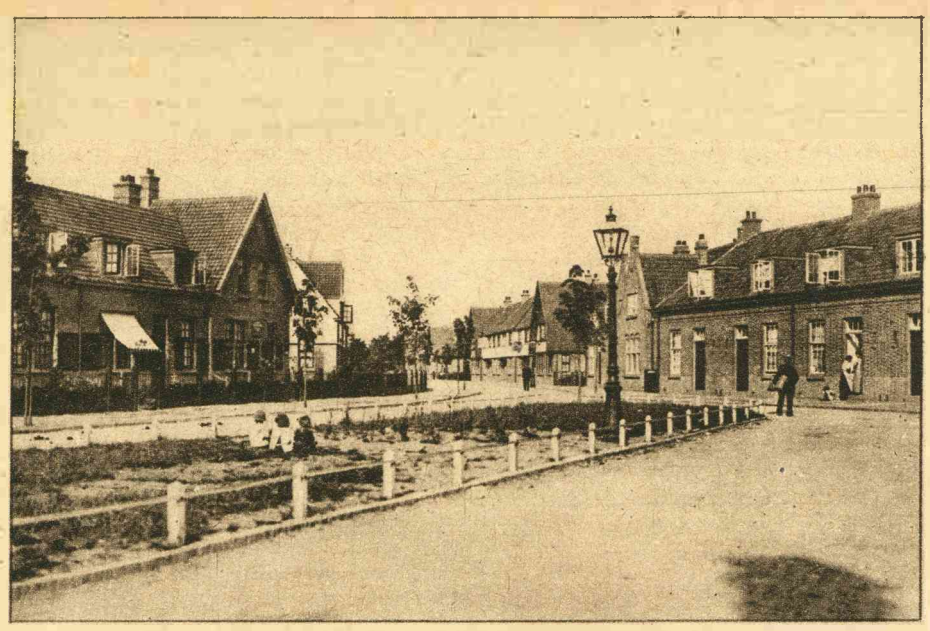
Toen zei ze: „Ik zal doen, wat je verlangt. Ik beloof je, dat ik er nooit meer over zal spreken.... dit onderwerp nooit meer zal aanroeren.... Het is erg gemakkelijk, als men zoo kort van memorie is."

Hij werd bleek van woede, maar hield zich in en sloeg de deur achter zich dicht. Ze had echter al die jaren haar woord gehouden. Met geen enkel woord had ze hem er ooit meer over gesproken.

Maar nu.... nu hij dood was.... rustte er een groote verantwoordelijkheid op haar... Lawrence zou over zes weken van school thuiskomen. De jongen was haar *alles*. Het zou haar dood zijn als het met den jongen misliep. Als haar man in werkelijkheid de principes had gehad, die zij *dacht* dat hij bezat, zou ze zich nergens ongerust over hoeven te maken. Zooals het *nu* echter was, geloofde zij in *erfelijkheid*.

Er rustte nu een zware plicht op haar. Ze had zich niet kunnen voorstellen, dat zij ooit genoodzaakt zou zijn met haar jongen over dergelijke dingen te moeten spreken. Zulke gesprekken leken haar zoo onvrouwelijk, bijna vulgair....

Zoolang als de jongen op school was, had hij onder eenig toezicht gestaan. Zij had hem op een van de beste pensionaten gedaan en had voortdurend in correspondentie gestaan met zijn leeraars. Zij was er bijna zeker van, dat hij tot nu toe nooit dingen had gedaan, waarvoor hij zich tegenover zijn moeder zou hebben moeten schamen.

EEN TUINDORP.
Te Zuilen bij Utrecht is door de Mij. Werkspoor voor haar personeel een groot aantal huizen gebouwd, welke te zamen een schilderachtig dorpje vormen, een tuindorp, zooals buitenlandsche fabrieken voor hun beambten zeer dikwijls laten bouwen.

Maar nu zou hij thuis komen.... in het groote, woelige leven.... Voor hoeveel verleidingen zou hij niet komen te staan!.... Hij, met al het geld, dat hij nu zou krijgen.... Tot nu toe had ze zijn jaargeld zooveel mogelijk beperkt.... Maar nù zou dat zoo heel anders zijn. Ze kon hem nu niet langer beschermen, alsof hij een kind was.... Ze *moest* hem dus alles vertellen, hem waarschuwen.... zelfs, al zou ze daardoor genoodzaakt zijn hem „het feit" van zijn vader te openbaren. Het was *wreed*, dacht ze bitter, dat Robert dit weer voor *haar* had overgelaten. Zij herinnerde zich nog duidelijk hoe hij altijd de gewoonte had te zeggen, dat hij er niet van hield om over onaangename dingen te praten.... Hij had zich altijd met een zekere handigheid overal van afgemaakt...

En *toch*, hoe ontzettend veel had de jongen van hem gehouden Ze vond het ellendig, dat ze het vertrouwen dat Lawrence in zijn vader had gehad, nu beschaamd moest gaan maken. Zou de jongen haar *gelooven*? Hij had altijd vertrouwen in haar gesteld.... maar zou hij dit eene feit willen gelooven? Misschien zou hij wel denken, dat ze overspannen was van verdriet en niet *wist*, wat ze op dat oogenblik zei.

Zij stond op, nam een sleuteltje uit haar bijouterie-kistje en opende een la. *Hier* was het overtuigend bewijs, van wat ze hem zou vertellen.... Met den brief in haar hand ging ze in een lagen stoel bij den haard zitten. Niettegenstaande het voorjaar al was gekomen, was de dag kil en regenachtig. Ze voelde zich zenuwachtig... Op *welke* manier zou ze het Lawrence moeten zeggen?

Ze sloot haar oogen en dacht terug aan dien tijd, toen de jongen ongeveer twaalf jaar was. Lawrence werd mager en bleek en de dokter had een verblijf van eenigen tijd in de bergen aangeraden. Vier maanden lang was ze daar met het kind gebleven.... Toen ze den eersten dag weer thuis kwam, had ze een brief uit den zak van haar mans jas zien steken... Er was *geen* enveloppe om en haar oogen waren als vastgekluisterd gebleven aan een zin.... Hoewel ze zoo beefde, dat ze het papier bijna niet vast had kunnen houden, had ze den brief van het begin tot het einde gelezen. Het was een vrouwenhand... Er stonden herinneringen in over vroegere ontmoetingen en ze vroeg Robert — ze noemde hem Robby — haar den volgenden dag in een zeker restaurant weer te ontmoeten...

Plotseling was de deur geopend geworden en haar man trad binnen. Ze hield het papier nog in de hand.... „Dit viel uit je jaszak," had ze op kouden toon gezegd. Ze verbaasde zich er *nu* nog over, dat ze zoo kalm had kunnen blijven.

Ze herinnerde zich, hoe hij toen zichzelf voor *gek* had uitgescholden, dien brief te hebben laten slingeren, inplaats van verscheurd te hebben.... hoe hij haar bezworen had, dat dit de *eenige* keer was geweest, dat hij zich met een andere vrouw bemoeid had. Alles was gekomen, omdat hij zoo eenzaam was geweest..., ongerust over den jongen.... maar in hoofdzaak, omdat hij zich zoo *verlaten* had gevoeld. Hij had haar dit alles verteld bij wijze van uitlegging.... *niet* als excuus. Hij had haar om vergiffenis gesmeekt, terwijl hij haar zijn eerewoord gaf, dat hij de vrouw, na het ontvangen van dien brief, niet meer gezien had en ook na dien tijd niets meer met haar te maken had gehad. Waarom wilde ze het toch niet *gelooven* en hem weer vertrouwen?....

Toen had ze hem kil geantwoord, dat ze hem nooit meer kon vertrouwen.... na *dit*.... maar terwille van haar zoon zou ze bij hem blijven.... Ze hadden toen *zoo* goed hun comedie gespeeld, dat iedere buitenstaander geloofd zou hebben, dat ze samen volkomen gelukkig waren. *Toch* waren er tijden geweest, dat ze medelijden met haar man had, als ze zag, hoe hij zijn best deed het haar naar den zin te maken... merkte, hoe hij naar haar teederheid verlangde.... In het begin had hij haar telkens gevraagd, of zij het verleden niet zou kunnen vergeten.

Maar telkens had zij geantwoord, dat zij het niet *kon*. Later, toen de wonde niet meer zoo versch was, had ze, eigenlijk meer om een einde aan zijn smeeken te maken, gezegd, dat ze hem *vergaf*. Daarmede had hij tevreden moeten zijn... *Meer* kon ze niet doen....

De jongen had nooit iets van hun werkelijke verhouding geweten.... *zoo* goed hadden zij dit voor hem verborgen... Ze wilde niet dat Lawrence door haar te lijden zou hebben.

Als zij Robert verlaten had, zou ze Roberts zoon verdriet hebben aangedaan.... Bovendien wilde ze niet laf zijn en haar last van zich afwerpen....

Maar dikwijls had ze den grootsten angst gevoeld, als ze bedacht, *wat* Robert's invloed over den jongen zou zijn, als hij van school zou komen... Misschien was haar vrees te voorbarig.... overbodig, want zelfs de *slechtste* man zou nog willen, dat zijn kind *goed* was. Maar toch maakte ze zich telkens ongerust.... Robert was altijd zoo oppervlakkig... scheen alles even luchthartig op te nemen. Hoe zou hij ooit *ernstig* met zijn zoon kunnen praten... hem waarschuwen.

En nu moest *zij* volbrengen, wat haar man niet op zich had willen nemen.

Misschien was het het beste, als zij Lawrence den bewusten brief liet lezen. Maar neen, dat zou toch *te* wreed zijn. Maar ze moest hem toch waarschuwen.... Ze bedacht met een siddering in hoeveel opzichten de jongen op zijn vader scheen te lijken....

Midden in haar overpeinzingen werd zij gestoord door een kloppen op de deur. Onwillekeurig stak zij den brief in haar zak. Haar jongen kwam de kamer binnen.

„Ga zitten, Lawrence," zei ze. Hij nam echter een voetkussen, plaatste dit dicht bij haar en ging er op zitten, precies, zooals hij als kind placht te doen.

„Moeder, vind je goed, dat ik zóó

(Zie vervolg op pag. 10)

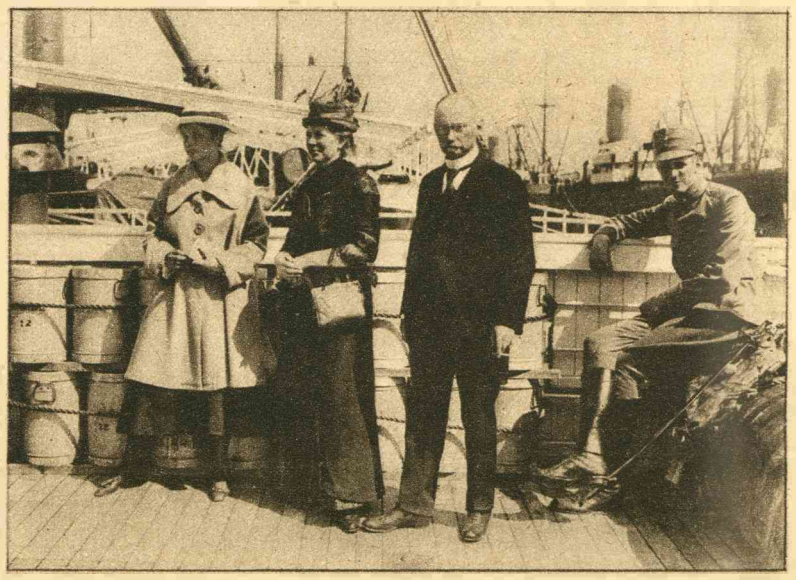
OUD-MIN. J. T. CREMER.
Den 30sten Juni a.s. hoopt oud-min. J. T. CREMER, lid der Eerste Kamer voor N.-Holland, 70 jaar te worden. Dit jaar is het ook 50 jaar geleden, dat hij in dienst trad bij de Ned. Handel Mij., waarvan hij president geworden is.

P. E. TEGELBERG. †
In den ouderdom van 79 jaar is te Amsterdam overleden de heer P. E. TEGELBERG, oud-directeur der Stoomvaartmij. Nederland, een in handels- en industrieele kringen zeer geziene en bekende figuur.

MGR. L. E JANSEN †.
In den ouderdom van bijna 75 jaar is, tengevolge van een hartlijden, overleden de deken van Amsterdam, Mgr. L. E. Jansen, geheim kamerheer van Z. H. den Paus.

VERTREK PROF. MR. CARPENTIER ALTING.
Met het s.s. „Koningin der Nederlanden" is verleden week naar Indië vertrokken Prof. Mr. Carpentier Alting, die, zooals bekend is, benoemd werd tot President van het Hooggerechtshof van Nederl. Indië.

GEWELDIGE BRAND TE HELMOND.
Te Helmond is in de afgeloopen week een geweldige brand uitgebroken in de roodververij der firma J. A. Raymakers en Co. aan den Kanaaldijk. De ververij brandde geheel uit, waardoor ongeveer 300 menschen werkloos zijn.